

מסורת הש"ס

(א) [מוספתא דאהלות פט"]
ה"ה סוכה ד. (ב) [לעיל]
עח. (ג) שבת קכב. (ד) [ג']
הערוך ע"ב א' בניב של תבן
פ"י תבן מעובה כמו
חצילות. (ה) רש"ל מ"ו,
[לעיל עב. (ו) בס"א:
לחכה. (ז) וז"ל צורד,

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר רבא הא דתנן
וכן שתי גזוזטרות וכו'
זו כנגד זו אין זו שלא כנגד
זו או זו למעלה מזו לא
זו למעלה מזו נמי:
(ב) ריש"י ד"ה אפילו כו'
ואפילו אינה: (ג) ד"ה
נתמעט התנן על פני רוחב
כל המצר: (ד) תוס' קד"ה
שמו וכו' כדפירש התם. וכו'
גד"ה צנחני:

גליון הש"ס

גמ' מאן תנא עירובין ר'
יוסי היא. עין לקמן דף
פד ע"א תד"ה צור מאי
איבא למימר:

מוסף רש"י

ר' יוסי אומר תבן ואין
עתיד לפנותו וכו'. ופליג
בין אתבן בין אחריות,
לדורות היינו עפר,
וקאמרו מ"ק דרבינו
וח"ל ר' יוסי תבן אם ידוע
שמיני עתיד לפנותו הרי
הוא בטל מחלוו, דארווח
אפילו מסתמא דלא ידיע
עתיד לפנותו או לא,
מסתמא בטל אלא אם כן
ידוע דעתיד לפנותו,
דהאיך הוי כהמשך תבן ולא
בטל (סוכה ד.).

רבינו חננאל

בסתמא לא בטיל. וזריך
דר הונא מאן אגמא אהילות
ד' יוסי ופליג אתנא דידן.
איני הוא ד' יוסי איפאכא
דזנן, דזנן באהילות פריק
ד' [ט"ז] ו' יוסי אומר בן
סיון עתיד לפנותו הוי הוא
כסתם עפר ובוטיל, עפר
אזנא (עודא) [תעריף]
לפנותו היריחו כסתם חבן
ואינו בטיל. קנתי מיתח ד' יוסי
הוא כסתם עפר ובוטיל,
מכלל דר' יוסי סבר עפר
כסתם בטיל. אלא תנא
עצורבין הוא ד' יוסי
ופליג עליה נא אדהילות.
דר הונא רביה דרב הושע
אמר בן איסור שבת אפי' עפר
אריקן בטיל וכל שכן עפר
אזנא. אז צורודו. ו' יוסי
בית אחריין לא רבינן
חרין לטמטיווהו אבל
הליכן כתמא בטיל, אלא
בית לא למיטליה, אלא
הליכן אי פריש דבטליה
עליו לא לא לא, מתיב, ו' יוסי
אמר בן שרוב ד' פסחים
שנים אתן בחרתי לא שנו
שם. אמר בריה לא שנו
פחות מד' פסחים מערבין
שנים אתן מערבין אחד,
אבל בזמן מעושים שני
הגסר מזה הצד לצידו
האחר לא שנו דר' לרובו,
אבל אם אתן לא הגסר
לארכו של חרין מצד אחד
של חרין, אלא פחות מד'
מערבין אחד, שחרי מיטט
החרין מד' פסחים, לפי
שחוב החרין שנתן כי
זרובו ד', אמר [תנא]

לא ביטלו. לא בטיל ואין הטומאה בזקעת למעלה מן הגג שיש לה
אהל לעצמה: רבי יוסי היא. משום דלירי זה רבי יוסי כדאמרין
לקמן נקט לה: סבך. מלאוהו תבן ויודעין אנו שאינו לרץ לו מכל
מקום לא ביטלו בפירוש: הרי הוא כסס עפר. כעפר שאין אנו
יודעין אם עתיד לפנותו אי לא
דסתמיה בטיל. אלמא לר' יוסי עפר
ססם בטיל סתם תבן שאין אנו יודעין
אם יטרך ליטלו לא בטיל: עפר.
ויודעין אנו שיפנהו דלא סתמא הוא:
הרי הוא כסס תבן. שאין אנו
יודעין אם יפנהו אם לאו דסתמא לא
בטיל: הנה איסור שבת. כגון מתני'
כיון דעפר אינו ניטל בשבת סתמיה
בטיל: אפילו ארנקי. כיס מלא מעות
בטיל שם אבל תבן וקש ניטל למאכל
בזהמה: למיטשימיה קאי. הלכך
סתם עפר בטיל ליה ואפילו לרבנן:
כיום למיטשימיה קאי. בתמיה: לא
שנו. דכשי נסר ד': אלא שנתנו
לרחבו. ארכו של דף לרוחב החרץ
משפה לשפה כעין גר: אבל לארכו.
שנתנו לארכו של חרץ דף: אורך
על גבי יתדות אלל שפתו סתם קלת
רוחב החרץ ומיעטו מד': אפילו כל
שהוא. שהיתה דף קלה ו) אפילו אינה
אלא כאלכע הרי מיעטו לרוחב החרץ
מארבעה במשך מדת הפתח ומתני'
רוחב ד' תנן: זו שלא כנגד זו. שהיתה
זו בולטת למטה וזו יומת מחזרתה ו)
קמי' לה צבסר צבסר: אין צין זו
לזו ג'. אין חרוקה זו מזו שלשה:
מתני' מסבך. גדיש של תבן
ומפסיק על פני רוחב כל החצירות:
מאכילין. מן התבן לצבסר ואלא
חיישין דלמא ממעיט תבן מ' דהויא
כל חדא רשותא ואסרי האדדי ולא
מסקי אדעמייהו ומטלטלי בחצר להא
לא חיישין דהא אפילו אימעט אי לא
הוי מיעוט על פני עשר אמות ויותר
לא אסרי דהא עד עשר פיתחא הוי
ואין בזהמה ממעטת כל כך באכילתה
בשבת אחד: נשמעט הסבך. על ו) כל
האכר או במשך ו) אמות ועוד:
מעריבין אחד. אם נתמעט בחול:
גב' שלא יחד. צידים לתוך קופתו
דלמא שקיל טובא וממעט ליה
מעשרה וקא מטלטל בחצר האסורה
ומאכילין דקמי' במתני' שהבהמה
צאה ואוכלת והסם לא חיישין לדלמא
ממעט דבהמה קלי קלי אכלה. ליסנא
אחרינא לא יתן לתוך קופתו משום
דמוק' מאתמול למחלה זו: וולוקמי.
בזהמתו על התבן כדי לאכול שרי ולא
גורינן דילמא שקיל צידים וספי לה
אלמא חמיר עליה איסור דרבנן ולא
עבר עליה: והא א"ר חנינא מעמיד
אדם את צבסרו ע"ג עשבים.
מחזירים לאכול ולא חיישין דלמא
עקר צידים ומאכיל כל דהא חמיר
עליה איסור שבת אבל איסור מוחצה

קיל ליה וחיישינן דלמא שקיל צידים וספי לה ה"נ כיון דליקאורא דררנן
קאי בצפה שלא תלך במקום אחר ואיזי אולא ואכלה וכולי האי לא
לול: כיזי הוא עושא. להמיר מיהא את האחד גועל את ביתא הפתוח
וביטול: הוא אסור. להוציא מאותו בית לתאר שלו שהרי ביטול רב
רחב להכניס בו תבן ואם צין שני תחומין הוא חצוי בתחום עיר
וכן אלו ואין חוששין שמה אלו יקחו מן התחום השני: כיון דליכא
רמי אנפשיה ופרשי. ולששא דמוקא נמי אין אסור משום מוקא אלא
ממא בצחר ואין עליו תקרה לא מניכרא מילתא: **שעטע מינה**
דמאן דלמר בפיקה דדר (על דף עב.) גבי ה' חבורת ששבתו בטרקלין

חלון פרק שביעי עירובין

היה צריימא דאין להציא צריימא כיון שיכול להציא המשנה ומה שאומר צ"ק דסוכה (דף 7.) תנן ואין עמיד לפנותו ועפר סתם ממחלות ר' יוסי ורצנן אע"ג דצממני דאהלות לא איירי רצנן מידי וצממני מ"מ מכל שכן דעפר שמעינן דבעי ציטול והא דפשיטא ליה תנן וציטלו הוה מיעוט לרצנן שפיר שמעינן מכל שכן דכרי דצממא דמהני ציטול והא דקאמר ההם עפר סתם ממחלות רצני יוסי ורצנן הוה מלי למימר נמי עפר ואין עמיד לפנותו דהא נמי פליגי רצנן ואמרי ללא ציטול אלא אם כן ציטלו ואין עמיד לפנותו ללא היינו ציטלו כדמוכח ההם אלא משום דרצני יוסי נקט עפר סתם ולא חש להאריך ולמיקנקט טעמיה: **מאן תנא אהלות ר' יוסי היא.**

אע"פ שלא היה יודע בדיקת
 זו דקא מייתי יודע היה שרבי יוסי
 דיבר על ההיא משנה דאילות ובי
 האי גוונא איכא בפרק קמא דיומא
 (דף יד:) גבי מאן תנא ר"ש
 איש המלפפס הוא

הרי הוא כסתם עפר ובטל.
וטומאה צוקעת ועולה

דקדקתי צאהלות וא"ת והא' ר' יוסי
קסדר דטומאה טמונה אינה צוקעת
צ"י העור והרטוב (חולין 97 קס"ה)
דקאמר ר' יוסי חצילי המטה וסריגי
החלונות שפירשו על פני המטה צאזר
הנוגע שלא כנגד המטה ומוקי
לה כסומכין לו בפרחות נטפח ואומר
ר"י דמ"מ מהני ציטול לענין שלא יצא
טומאה לכלים שצ"ידו והא' דל"ר יוסי
בפרק הישן (סוה"א) במקומו היה
עומד וממלא מפני קצר התהום היינו
דוקא בקצר דכתיב קרא (במדבר יט) או
בקצר שהמאהיל על הקצר טמא אבל
בעלמא קסדר ר' יוסי דלינה צוקעת
וטהור: **דקא"מ** ד"ה באפה
ואו"ה. ואם תאמר אם כן מאי איריא
דנקט רב הונא שלא יתן לתוך קופתו
ויאכיל כיון דאסור אפילו להעמידה
אע"ג דלא מטלטל וי"ל דאי הוה נקט
ליה אסור להעמיד דאי הוה ידעינן
מאי טעמא כל כמה דלא אשמעינן
שאסור לטלטל הלכך אשמעינן
שאסור ליתן לתוך קופתו משום דלמא
מיפחית ולאו אדעתא וממילא ידעינן
דאסור להעמיד: **וכן** אתה מוצא
בגוב של תבן. פירש צונטרס גוב
זור ושל שייך צור גבי תבן ויש
מפרשים לשון קש וגבצא

שמע מינה מחיצות שאין מגיעות לתקרה שמן מחיצות.

ותמיה פ' במחיצות עראי כי הך
ולעיל (ע"ב) פסקינן כריז יהודה הסבד
לאמר ל"ב עירוב אחד לכוין במחיצות
שאינן מגיעות לתקרה והתם נמי
במחיצות עראי איירי כדפ"ה (ח) :

א דארכא נישוס : דקאים באפס. ממתינ' לאו דמוקים לה עלה בידים אלא
 וור רבנן : ביום שצין שפי חזירות. ושני בתיים משמי החזירות פתוחין
 בתו בית ומבטל את רשותו ולקמן [עמוד ב] פריך תרמי למה לי נעילה
 ו. וכל הבית כחצר^א אחרת הוא : בגוב שצין שני תחומי שבת. בור
 וחציו בתחום עיר זו אלו נוטלין ואוכלין מתוך תחומן ביום טוב
 וקרה. ניכר שגג הדגים מתרחק מן התקרה ואי מפחית מעשרה
 ולמטה דכל מעשרה ונעמלה לאו יורת^א מחציה היא. אכל ממתינ' דקאי
 פ. במספיקות בתיים ואין מגיעות לתקרה שמן מחציות ומיוצאת
 ממחציות י שרו ב"ה ומשום דאין מגיעות לתקרה לא מפלגי דיורין :

תבן

עין משפט
גר מצוה

א מ"י פ"ג המלכות
עירובין הלכה יג
ש"ע א"ח ס' שעב
סעף ז'
א ב מ"י שם הלכה יד
טור ש"ע א"ח ס'
שעב:
ב ג ד מ"י שם הלכה ג
טו"ש א"ח ס' שעב
סעף ט'
ה ו מ"י פ"א מהל'
שבת הלכה לו סמג
יו"ט ס' טו"ש א"ח ס'
שכד סעף יג:
ז ח מ"י שם וטו"ש שם
וס' שעב סעף יט:

רבי ניסים גאון

מעט מינה מחיצות שאין
ניעות לתיקרה הויאן
החיצות. הוויא דהא
ולתא בפרק הדר עם
זכור. פליגו בה ר' חייא
'שמעון ב"ר חד אמר
מחלוקת
מגינות לתקרה וחד
מן מחלוקת במחיצות
אין מגינות לתיקרה.

בינו חננאל (המשד)

[illegible]